

БРОЙ 2 (32), 2017 г.
ГОДИНА ШЕСТА
ЦЕНА 1 лв.

Литературно ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ
ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

По случай 94 години от
убийството на
Ал. Стамболовски
публикуваме откъс от книгата
на Никола Петков
„Александър Стамболовски”,
издадена през 1930 г.

Борческият дух на Ал. Стамболовски пленява и фантазира; този дух е присъща черта само на великите водители на народните маси, на завоевателите, на апостолите, които са се посветили всецяло в услуга на една идея, на един култ. Ал. Стамболовски беше истински водител на земеделското съсловие в България. Вечната му мисъл беше сдружаването на земеделците, а вечният му култ Български земеделски народен съюз!

Смелостта на Стамболовски е достойна за подражаване. Тя се проявява в делата му, в мъченическата му смърт и във всичко говорено и писано от него. В някои случаи тази негова смелост създаде епоха. Да кажеш в очите на всемогъщия цар Фердинанд, пред когото всички трепереха: „Ваше величество, ако предприемете тази война, вашата глава ще се търкаля по улицата“, е смелост рядка в летописите на историята. Да заявиш пред многолюдното събрание: „Фердинанд е най-големият виновник за катастрофата и той трябва да бъде обесен с главата надолу пред паметника на Цар Освободител“, е риск, който влече след себе си смъртното наказание.

Още от началото, когато се впуснал в политическия живот и до смъртта си Ал. Стамболовски остана смел в атаките си, горд в държанието си, осмислен в най-малките си действия. В началото на зараждащия се БЗНСъюз той е по-умерен и статите му имат за цел да увещават земеделците към сдружаване, към взаимодействие за запазване на своите интереси. Но когато другите партии с нападки, обвинения, клуки и подигравки подемат борба срещу Земеделския съюз, Стамболовски не се стресва, не се отчайва. И подобно на рицар, заобиколен от всички страни с неприятели, върти голямата си сабя и нанася тежки удари.

Малодушните не са за него. Той не се бои от нищо, презираше опасностите и караше и другите да постъпват като него: „Бъдете смели и отивайте докрай в предаността си към делото и борбите...“

Цели 20 години той стоя начело на тази величествена борба, като има за оръжие само съюзния орган в „Земеделско знаме“. Чрез него той разви, разшири, уясни и оформи идеите и теориите на Земеделския съюз. Смело може да се каже, че Ал. Стамболовски е главният идеолог на земеделското сдружаване. Това се е винаги признавало от Забунова и Драгиева. Днес, благодарение на него, почти никой не оспорва принципите, върху които е сложен БЗНСъюз. Те са нещо самобитно и оригинално. Много покъсно в Западна Европа започнаха да се образуват земеделски съюзи с програми, подобни на българския.

Александър
Стамболовски

роден
1 март 1879 г.
в Славовица
убит
14 юни 1923 г.
в Славовица

ВЕЛИКАНЪТ

На Ал. Стамболовски

Злодеи в мрачна юнска нощ злодейски те убиха и бликалите кърви бликат в огнени искри...
Ножовете, които във снагата ти забиха, пожар нестихващ запалиха, че и днес гори!

Край Славовица черен креп се спусна над страната. Сред синевата небосводна пламнали лъчи...
И в лозето, без кръст, чернее зинал гроб в земята, и птича песен като погребален химн звучи!

Безсмъртен в пантеона на безсмъртните остана.
Безсмъртието твоето име вечно ще краси,
че Ти идеолога земеделски ВЕЛИКАНА
във висините сияйни величав се извиси!

Иван Селановски

Когато Стамболовски застана начело на управлението на страната, той прояви същата решителност, както в опозиция. Условията, при които той пое властта бяха особено тежки. България беше победена и разстроена. Великите сили и съседните държави гледаха на българския народ като на омразен неприятел. Той вървеше напред към спасителния бряг непоколебима смелост. Смелост беше от негова страна да подпише Ньойския договор тогава, когато всеки от партийните шефове предпочиташе да излага България на големи опасности, отколкото да изложи името си. Смелост беше да отиде и протегне ръка на Пашич и Венизелос за взаимно разбирателство, въпреки че България беше победена...

Доказал своята прозорливост като държавник, той предсказа и своята смърт в паметните думи, казани пред останките на неговия другар Ал. Димитров: „Аз намирам за най-идеална и най-красива моменталната смърт, дошла при изпълнение на дълга.“

Отпечатването на
брой 2/2017
се финансира от
Сашо Стоянов -
организационен
секретар на БЗНС

ДАРЕНЯ за в. „Литературно земеделско знаме“

Стоян Колдов - 20 лв.
Тако Караиванов - 10 лв.
д-р Хр. Обретенова - 10 лв.
Диана Георгиева - 5 лв.
Иван Селановски - 5 лв.
Мирчо Момчилов - 5 лв.
Петър Петров - 5 лв.
*Съкли приятели,
БЛАГОДАРИМ ВИ!*

Христо Ботев
роден
1 януари 1848
в Калофер
убит
2 юни 1876
във Врачанска
Планина

ВОЙВОДА НА ПОЕТИТЕ И РЕВОЛЮЦИОНЕРИТЕ

Христо Ботев е един от най-великите синове на България за всички времена. Той е гениален и в литературната, и в революционната си дейност. У него са неразделни перото и сабята, песента и идеята за свобода.

Броят на Ботевите стихотворения е колкото броя на годините му, броят на публицистичните му творби и размерът на революционната му дейност също. Но те запълват цяла епоха! Огънят, зареден в тях никога няма да изтлеет. Той стопля сърцата на българите и днес. Всяка негова мисъл, всяка негова строфа, всяко негово прозрение звучат особено актуално днес - като обобщение на истината за онази робска епоха, като зов за осмисляне на съвремието, като послание към бъдещето.

Геният му избухва изведнък като вулкан. Избухва от натрупания заряд в народната душевност през вековете. Избухва без да е имал равностойни предходници, без да има и равностойни следовници.

Гениите са единствени. Все пак - предшественик на Ботев е неизчерпаемата съкровищница на народното творчество. Петстотин години народът ни е изливал в песни своите болки и конкожи, своите радости и надежди, своите страдания и мечти. Майката на поета Ана Нектариева е чудесна изпълнителка на народни песни и го закърмя с тяхната магия още от ранното му детство. Гениалната дарба му помага в духа на народната песен да изпее своите неподражаеми двадесетина песни и с тях да издигне българската поезия до недостижими върхове. По мощта на чувствата, по силата на емоционалната енергия, по виталното художествено въздействие те до днес нямат и едва ли някога ще имат равни.

Публицистиката на Христо Ботев изцяло е подчинена на смисъла на неговия живот безкомпромисна, непримирима борба за народна свобода и човешки правдии. Той знае, че борбата изисква жертви и саможертви. Най-възвишената негова цел е свободата на Отечеството. А за себе си желае едно:

*Подкрепи и мен ръката,
такога възстане робът,
в редовете на борбата
да си найда и аз гробът!*

И тръгва да осъществи своята молитва. Съставя чета от около 200 патриоти, с които преминава Дунава, за да освобождава поробеното Отечество.

На 20 май /2 юни/ 1876 г. край връх Околчица Христо Ботев пада, прострелян в сърцето от куршум, изпратен от все още неустановен стрелец. За да се пресели в олтара на безсмъртните. От този връх започва неговото истинско и вечно безсмъртие...

Кирил Назъров

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН!
С пожелание за здраве и незабрава
на всичко написано...

Дора Манчева - 4 април
Борис Сандански - 7 април
Милка Пешева - 12 април
Вяра Дамянова - 26 април
Иван Кутинов - 26 април
Милчо Присадашки - 11 юни
Габриела Цаневна - 16 юни
Петър Бонев - 24 юни
Василена Стамова - 26 юни

ДОБРО УТРО

Добро утро, ден велик!
Ти идваш с ясната зора.
Аз знай днес, във този миг,
един роди се, друг умря.

А малкият човечец земен
с мечти на великан голям,
с делата си да е потребен
без разлика на пол и сан.

От бурите и ветровете
души ни в леден мрак живеят.
Съдбите ни са синовете
и за щастлив живот копнеят.

И вечно търсят световете,
незнайното да разберат.
С любов да молим боговете
от злото да ни отърват.

Милка Пешева

ПОВИК

Конете на деня-на водопой,
усмихната се губя в ширинето,
и виждам баба със стария разбой
тъче пътека към небето.

И викам детството-наивно, босоного
в жаравата от болка и раздяла.
Какво ли се научих аз да мага-
Луната да превръщам в птица бяла.

Дедите ми, жените на рода ми,
във люлка на ръцете си ме вдигат.
И ме кръщават с неспокойно име,
та свободата вечно да не ми достига.

Вяра Дамянова

КАРЦИРАНИЯТ ПОЕТ

На Трифон Кунев

Видях те в карцера мрачен
наказан без хляб и вода,
проклинаше свойте палачи,
лишилите от свобода

Зашо бе наказан, поете,
каква бе твойта вина,
та те лишиха враговете
от въздух и от светлина?

Това ли, че ти с фейлетони
не един злодей прикова
на стълб позорен, и милиони
борци на борба призова?

Те бяха „ситни“, бяха „дребни“,
но бяха слова динамит.
Който до тях се докоснеше,
ставаше по-твърд от гранит.

Иван Кутинов

СЪДБАТА НИ бе лист неписан

А чувствата ни бистър свод!
Сега сме вече свят улисан,
с един събуден гръмоотвод...
Откърти ли се гръм в небето,
приемаме го... Сетне пак,
под стряхата на дъждовете
стоим изправени на крак!

В жаравата на вековете
един и същ покой гори.
Една и съща мъка свети
макар да сме с възторг дори!
Каквото и да обещая
не ще успея да ти дам...
Макар да искам да позная,
във теб закотвен моя храм.

Милчо Присадашки

ДА СИ СПОМНИМ...

Георги Киришев - 04 април
Йордан Христов - 22 май
Боян Илиев - 07 юни
Марин Начев - 09 юни

РЕША ДЪЖДА

реша дъжда
решето е ръката ми,
през което
капките падат,
като гюлета

листчетата
на гюла розовеят
кръвта ми
се смеси с дъжда
в корените му;
по кръвоносната
система на
стъблото ще
стигне до листата
и цветчетата
пак ще розовеят
***

режеш
непослушните
клонки на
ружите
сърцето
ми
режеш
с болката
на цветето

Режа
непослушните
клонки на
косите си
костите ти
омекват,
режа
болката
в сърцето ти

Габриела Цанева

РОДНО СЕЛО

Трепти в душата ми копнеж
по тебе, българско село.
Топят се като ранен скреж
надеждите и по чело
бряздят годините следи.
Едва ли някога, едва
ще дойдат тъй мечтани дни
да бъда в твоите поля.
Любимо българско село,
копнея в утринни тъми,
кога с теглото си само
пробуждаш се преди зори,
да чуя първите коли
кога притракат с остьр звън
за към оставени бразди.
Било е сън, било е сън!

Стеван Стамов

През 1950 г. Партийното ръководство в родното ми село, взе решение вършитбата да се извърши извън селото, на определено за целта място. Тази директива засягаше само стопаните, обявени от партията за „кулаци“. Така се образува „Кулашкият склад“. Жътвата свърши, добивът бе голям. „Кулациите“ от селото превозваха снопите от ранна утрин до късна вечер. Охраната на склада беше тяхно задължение. Изпращаха по-големите деца. Баща ми също беше в редиците на кулациите, и аз ходех да охранявам склада.

Разпределихме се на смени - дневна от трима и нощна, от пет человека.

Юли месец. Дните дълги..., Дълги..., сякаш безкрайни. Нощите - мимолетни, изпълнени с духа на узряла пшеница. Звездно небе... Съзвездия... Усмихнала се луна.

Една безкрайна романтика под необятния златисто-пламнал небосвод.

ПИСМО

на любимата

Студено е ... Сам съм... Вече се мръква,
далече се тракат врати...
Навярно съм викал - екът не замълква,
килията още кънти.

Не мога да гледам, не искам да чувам,
не трябва да мисля за теб.
О, спомен, иди си... Защо се бунтувам -
светът е и груб, и свиреп.

Иди си! Не! Знай, че сред образи много
най-милият образ си ти,
а думите, казани тъжно и строго
са израз на болка - прости!

ОБИЧАМ ТЕ! Как тъй стана?...
Под пръснати руси коси
поглеждаха скромно в любовна закана
две молещи сини очи.

С тях ме погледна на Нова година -
тогаз, по паркетния гланц
с истеричния смях на една мандолина
кат вихър в безумния танц

се носехме двама. В сред многото двойки
приятен бе шепотът тих.
В нощта, напоена с парфюмни упойки,
докъсно аз щастие пих.

Но ето, безумец, напуснах игрите,
nestигнали своя разгар;
в компания друга ще срещна аз дните
на фаталния нов календар.

Облякох се бързо, подадох ръка си...
О, страшен налудничав план!
"Прошавай" - не казах, не чух и гласа ти,
усетих сал нежната длан...

и... погледа, погледа с пламъчка вечен,
и молещ, и питащ "къде"?
Прониза ме той, часът бе обречен,
излязох... терора да спрем!?

Лети мисълта ми, но сякаш умора
тормози ме... Слагам ръка,
а нещо забило, помътва ми взора,
боли, а не мага да спра.

Животът горчива е. Той с груба повеля
миражите светли руши,
издига прегради, събира, разделя,
разплаква и сълзи суши...

Студено... В килията вече се мръква.
Далече се тракат врати.
Сърцето ранено не спира, не мълква,
сърцето ранено кърви...

Тодор Цанев

НЕВИДИМАТА РЪКА**разказ по действителен случай**

В тези идилични нощи, когато се събирахме с момчетата от нашата смяна да охраняваме склада, говорехме за какво ли не. Ех, незабравими години.... Гълч и смях до полунощ! Но, ето че дойде време за вършитба. Вършачката с гърмящия трактор ще влезе между камарите, ще бутми, ще тропа, а житните зърна ще падат като безброй жълтици и ще пълнят хамбарите. Стопаните водеха разговори помежду си кой на кого да помога с работна ръка. Трябва снопи да се подават за вършачката, слама да складира, плява да се събира... Отговорност! Зърно се прибира. Хляб за цяла година! Ами за посев, за наряди... Леко ли е?! Селска неволя. Откъде ли не идва????

Аладва-три дни преди вършението да започне се случи нещо ужасно, нещо непоправимо!!!! В събота срещу неделя, през нощта.... Не беше ред на моята смяна. Свободни бяхме. Други бях. Между тях и едно момиче, едва на 14 години. Пепа, от Първановия род. Този ден родителите ми дадоха почивка. С моя съсед и приятел Гошо, решихме да отидем на плаж на река Дунав. Тръгнахме сутринта, докато е още рано и хладно. Той, със своята приятелка, аз с моята. Път един час. Не вървяхме, а просто летяхме с крилата на младостта. Чудесна утрин, предвещаваща чудесен ден! Ето ни пред реката. Прекосихме ръкава на малкия Дунав, който почти бе пресъхнал през лятото. Стъпихме на остров „Есперанто“, а оттъкната голямата плавателна река и Румъния. Пред нас се стрелна плажната й ивица, обхванала крайбрежието на острова. Самият остров - изпълнен с върби, ракита, осеян с треви и вековни дървета, сред които ята от комари. А синтозърнестият пясък, сякаш пухкав килим върху плажа, отразява с брилянтни отблъсъци искрящите слънчеви лъчи. Водата топла, приятна... Рибките прозират като през огромен аквариум в прозрачните води. При тая пленителна гледка, при това неповторимо сияние, не ни оставаше нищо друго: плуване, къпане, любуване.... Ето ни по бански гмурваме се под водата пляс-пляс и пак над водата. Пръскаме се с нея, превърнали я в сребристи капчици. Същински сме деца... До нас с Гошо са любимите същества това е младостта: желание, полет, надежда! Денят неусетно превала. Сънцето клони към залез. Със загорели гърбове поемаме обратно по прашния път към селото, готово да се слуши под завивката на заспиващия морен ден. Босите ни крака шляпат из прахта, а зад нас се извива тънка сива пелена.... Доволни и щастливи от изживените мигове на плажа, стигнахме в селото. Полумрак.

ТРЕВОГА

Вред в полята - ниви неорани.
Дива пустош властно се всели.
Само скитат приказливи врани
с вятър виещ в плевели с бодли.

И ливадите с тъга копнеят
за човешка гълч и песни пак.
Лете звънките коси не пеят,
вехне и прегаря цъфнал злак.

Пък горите, тихи и смирени,
гинат в яростен нелеп огън
и крадци, от алчност озверени,
грабят трупи и търгуват вън.

А народа стени в немотия,
както стени майката земя.
Хора, спрете нагла съсирия,
паст разтворила като ламя!

Петър Илиев

УЧАСТ

Отдавна пиша скромни стихове.
И както казват, за поет минавам.
Далеч съм от всички върхове,
но всеки връх прекрасен обожавам.

Ах, как да пиша силни стихове,
когато Господ номер ми направи.
Изпрати ми лирични бесове,
ала за дълго после ме забрави.

Останах си единствено с честта.
И с гордото презрение към злото.
Прекланям се пред живите в пръстта.
Отричам мъртвците сред живота.

Цветан Лалов

БЕЗСМЪРТИЕТО

Все тази жажда и свещен нагон
ме води към върха предречен,
на който в храма Пантеон

по някакъв закон предвечен
пребъдват вече вековете,
бесмъртно смъртни богове...

Затуй превърнах тялото
в „превъзно средство на духа“,
далеко вече е началото,
но по-дачеле е върха...

И пак нагоре литва мисълта ми...
Но там белеят кости и чернеят ями,
а в твърдите за паметник скали,
очакват гладни баладичните орли!..

Петко Огойски

ПРАЗНИК НА ПОЕЗИЯТА

В първия ден на пролетта, в Регионалната библиотека „Любен Каравелов“ в Русе се състоя едно мило пролетно тържество: беше представена най-новата поетична книга на Габриела Цанева.

Голямото фое на библиотеката беше изпълнено с много почитатели на поезията: хора с различни професии, от различни възрасти. Книгата „Бурята сплита ръце“ беше представена от театроведа Крум Гергицов. Той подчертава, че структурата на книгата съдържа две части: в едната поетесата изразява размислите си и чувствата си, породени от днешната псевдodemокрация, а в другата - дълбоките си лични преживявания, породени от тежката болест на близък човек.

Г-н Гергицов се спря конкретно на няколко стихотворения, като посочи майсторството, с което авторката ги е написала и което е белег на нейната оригиналност. След това бе дадена думата на Габриела Цанева. Тя говори много разълнувано и искрено за своите преживявания при написването на стиховете, нещо, което рядко се среща при подобни случаи. Нейната откровеност допадна много на публиката, която често я прекъсва с ръкопляски. Няколко души от присъстващите се изказаха за стиховете твърде емоционално, други зададоха въпроси на поетесата.

Срещата завърши много вълнуващо. Граждани подариха цветя на поетесата, разговаряха с нея и ѝ пожелаха още по-големи успехи по трудния път на поетичното творчество.

Хората си тръгнаха, като продължиха да разговарят помежду си за стиховете, които чуха, за откровеността, с която авторката представи книгата си и самата себе си.

На мен ми направи силно впечатление това, че Габриела Цанева ни поднесе една поезия от първо лице. Във всяко свое стихотворение тя казва: ето това съм аз! Тя не съчинява, тя сътворява, тя изживява! Тя порицава злото в живота. Тя защитава правото на человека да бъде свободен, да бъде щастлив. Предишните ѝ десет книги са стъпала, по които тя се изкачи, за да достигне до „Бурята сплита ръце“. Дано след бурята да дойде слънчев и топъл ден...

Христо Ангелов

ЩЕ БЪДЕМ!

ЩЕ БЪДЕ ПРОЛЕТ, ЩЕ ЦЪФТЯТ ЦВЕТЯТА.
ЩЕ КАЦНЕ ЛЯСТОВИЦА В РОДНА СТЕП.
ЗА НОВ ЖИВОТ ПРОБУЖДА СЕ ЗЕМЯТА
И АЗ ЩЕ ДОЙДА ПАК ПРИ ТЕБ.

ЩЕ БЪДЕМ НАЙ-ЩАСТЛИВИТЕ, ЛЮБИМА!
ПОВЯРВАЙ - РОЗИТЕ ЩЕ РАЗЦЪФТЯТ,
А БУЙНА ПРОЛЕТ Е СЛЕД ТЕЖКАЗИМА,
СЪРЦАТА В НЕГА ЩЕ СЕ ПОТОПЯТ!

НА ВИТОША ПО ЦВЕТНИТЕ ПОЛЯНИ
ЩЕ ГОНЯМ ПЕПЕРУДИКАТ ДЕЦА.
В ПРЕГРЪДКИ СИ ЩЕ ПАДНЕМ ЗАПЪХТЯНИ
СЪС СВЕТИ РУМЕНИ Лица!

А СЛЪНЦЕТО ЩОМ В ЗЛАТЕН ПРАХ ЗАЛЕЗЕ,
НАЮЛИН В ПРИКАЗНИЯ ХУБАВ СКАТ,
ВЕДНО СЪС ВИТОШКИЯ ХЛАД ЩЕ СЛЕЗЕМ
ВЪВ СТОЛИЧНИЯ СВЕТЪЛ ГРАД...

ПЪРТИНА

Вали, вали и неумолима
е зимата със своя хладен дъх,
Надежда бяла само в нея има
и растеж осъден като мъх...

През разстояние и кръговрати
в преспите потъва всеки ден.
Много бедни незаслужено богати,
а болката се е закотвила у мен.

Къде ме водите, дни зимни?
На пързалката и в бъдещия ден...
Чувам вече ридания на химни,
а коннекът е все още вдъхновен...

Но бурята пъртини заличава,
загубват се в миражна белота,
а вдъхновението не се предава
и надежди пръска по света.

Но ето, че гърдите ми изстиват
сетива и пръсти и сърце...
Като лавина миражите се сриват.
В далечината свети слънчево лице...

Маргарита Нешкова

ТЪЖНА ВЕСТ

На 25 май, преди изгрев слънце,
почина всеотдайната активистка на БЗНС
ТАНА МИНЕВА КАРАИВАНОВА,
родена на 8.XI.1937 г.

Тя беше дълги години председател на
земеделската дружба в с. Малово, Хасковска област
и член на Общинското настоятелство.

СЛАВЕЕВИ ГОРИ

На 1 май т. г. в местността „Славееви гори“ край Бяла Черква се проведе Национален земеделски събор - поклонение по повод 91 години от кончината на башата на земеделското движение Цанко Церковски.

Възпоменателното честване се организира от ПП Обединени земеделци и Кметството на град Бяла черква. На него присъстваха белочерковци, представители на местната власт и националното ръководство на ПП Обединени земеделци, членове и симпатизанти на партията от цялата страна.

БЕЛЕНЕ

27 май... Остров Персин, късче прекрасна, българска земя сред водите на тихия ,бял Дунав пропита с кръвта, сълзите и страданията на мъчениците на ХХ век, жертви на комунистическия терор. Тук, въпреки проливния дъжд се събраха стотици хора от цялата страна, бивши лагерници, наследници на жертвите, много земеделци и свободомислещи хора да почетат паметта на страдалците.

В специално обръщение, изпратено от Италия, отец Паоло Кортези каза: „Надявам се на скорошно завръщане, за да продължим започнатите начинания, за да се издигне тук, в Белене, мост между поколенията, за да чуят всички песента на свободата, за да се превърне Белене в място на памет.

Текст и снимки: Елисавета Трендафилова-Радева

ИЗЯВА НА ТВОРЧЕСКА ЗРЯЛОСТ

Така бих обобщил цялостното впечатление от новата стихосбирка на Маргарита Нешкова „ТЪЖНИЯТ ГРАД“. Посветена е на родния край: родното село, недалечното градче, родителите и дедите, близките и приятелите от детството и младостта, реалностите и мечтите, съпътстващи всеки човек по житейския му път...

От стихотворенията лъжа романтичен и носталгичен повей, преклонение пред светли личности и природни хубости, чиста искреност и жизнелюбие...

Но нерядко прозвучават тъга и болка от нерадостната житейска съдба и по-точно от жестокия удар върху семейството ѝ, нанесен от комунистическата диктатура. Както и от всеобщата разруха след рухването на тоталитарната комунистическа власт. Разруха в природата и селищата и най-вече в душите на хората. Поради всичко това дори в най-примамния за авторката земен кът родния край тя се чувства като гостенка:

Гостенка съм в малкия градец,
такава съм и в моите родно село.
коренът ми - разпилян пращец,
на властолюбива натаст дело.

В цялата книга се долавя една умело изградена поетична сплав, едно уравновесено съзвучие от бодри и тъжни интонации, от минорна и мажорна тоналност, от ведри обаятелни природни простори и тъжни картини от разрушата...

В цикъла „МОИТЕ СОНЕТИ“ личи овладяните стих и богатството на изразни средства. Със силата на специфичния за нейната поезия съкровено-изповеден тон поетесата разработва общочовешки житейски проблеми, вълнения, преживявания...

Веселите сатирични строфи в края на стихосбирката разширяват и допълват още един щрих към творческата индивидуалност на поетесата Маргарита Нешкова.

Потърсете и прочетете тази книга.
Ще бъдете удовлетворени.

НАШИ ЮБИЛЯРИ
Методи Новев

Методи Новев е роден на 8 април 1927 г. в село Житуша, Радомирско.

Завършил е СУ "Св. Климент Охридски, със специалност педагогика.

Бил е Член на ЗМС "Петър Сърбински" от 1944 до 1947 година, като такъв през 1945 г. е избран в Околийското ръководство на ЗМС, заведущ организаторската и културната дейност. През 1949 г. участва в конспирация за сваляне на "народната" власт. В началото на 1950 г. създава конспирация в селата Кленовик, Житуша, Жедна и Извор. През април произнася реч в планината и със своите другари копаят скривалище и започват да складират оръжие. На 1 март 1952 г. е задържан във влака за Радомир и е разследван за конспирацията до средата на април, когато бива освободен. През юли същата година е задържан в Софийския затвор и е осъден на 15 г. лишаване от свобода. Присъдата изтърпява във Варненския затвор, на о-в Персин при Белене и Пазарджишкия затвор.

Стихове пише от ученическите си години в прогимназията. Публикувани във в. "Земеделско знаме", "Литературно знаме" и в литературния сборник "Детелина" (1 том). Автор е на стихосбирката "Зад телените мрежи" (1999).

Член е на Съюза на писателите-земеделци в България.

ПАМЕТ
ИСКЪР ШУМАНОВ
12 юли 1919 - 22 май 2011
Никога няма да те забравим!
Поклон!

ТЪЖНА ВЕСТ

На 25 май, преди изгрев слънце,
почина всеотдайната активистка на БЗНС
ТАНА МИНЕВА КАРАИВАНОВА,
родена на 8.XI.1937 г.

Тя беше дълги години председател на земеделската дружба в с. Малово, Хасковска област и член на Общинското настоятелство.

Съпни - дребни
като камилчета

СЪДБАТА НА БЗНС

За краткотрайно
министерстване
дълготрайно
мизерстване!

Иван Любомиров

НЯМА ЗА БЕСИЛО

Милиони щом са присвоени,
съдиите под мустак засмени
първи тичат в бара,
там им дават хонорара.
После бистрят те дела с години
ту с червени, ту със сини...
А накрая се събраха,
с прокурора се разбраха,
по кафе изпиха
и решиха:
„Няма за бесило,
времето е всичко заличило!“
Ще се помнят все пак добрините
и на адвоката, и на съдиите.
С мъмрене присъда лека,
жив оставиха человека
да се радва на разкоша,
с пенсия в валутни гроша.
Но Проклетникът реши:
да обжалва за лъжи.
Нямал вече той престиж.
В Страсбург, леле, току виж
за сълзите що ги рони,
ни осъдят - милиони
да му плати от бюджета
милата Родина клета...
И не останало съмнение,
че няма престъпление!

Стоян Колдов

ВЪРТЕЛЕЖКА

В тази скапана държава
мафиотът присвоява,
Прокурорът обвинява,
адвокатът защитава,
съдията оправдава,
и играта продължава.

Тази жалка въртележка
се върти, върти без грешка.
И въртят я кой как свари:
Завъртяха я "другари",
после хитри седесари,
и „почтените“ царисти,
и юначни бойковисти,
и отново соц-елистии..

Таз пародия на свободата,
този панаир на суетата,
ще ли някога отмине?
Може би след сто години.

Христо Ангелов

СИЛАТА НА ЛЪЖАТА

Ех, лъжата доходно е нещо,
тя парици може да натрупа,
щом човек си служи с нея вешо
може и палат да му изтупа!

Легнал на държавната гърбина
може с далавери той да случи
и децата свои във чужбина
лесно със успех да ги изучи.

Да! Лъжата е върховна мода.
И засипват ни отвред със мента
шмекерите хитри сред народа
и ония горе в парламента.

Сал народът, бедният - горкият
от лъжите винаги си пати
и най-вече от ония,
некадърниците депутати.

Днес кой как може ни прецаква
и ни свирят на фалшиви струни.
Всеки под лъжичката ни хаква
и третират ни като маймуни!

Харалан Недев

ПАРТИЙНА СПОЛУКА

Срамни сцени чист майтап на голо.
До кога ще съм обречен аз?
В парламента бе-се-пето соло
изпълнява сила, наглост, власт.

Гони си партийната сполука,
плащана на тъмно с глад и студ.
Слава му донесе хайдутлука
и имане, без да влага труд.

Смятах комунизма си отива,
край на петольчки, сърп и чук.
Сметката ми се оказа крива.
Комунистчетата са и тук.

Псевдонимът им е бе-се-пенца,
розичката символът им драг.
Чистокръвни кремълски момченца
с влогове на западния бряг.

Мирчо Момчилов

МИРЕН ПРЕХОД

Измислиха си перестройка,
плануваха я на запойка.
Смениха име, сърп и чука
и ето пак са туха.

А народната орисия,
пак е празната кесия.
Пълнят я със стотинки
да ядем боровинки...

Отровна вода, няма парно,
за народа нищо вярно.
Но тях въобще не ги е еня
във стомаха им е гена.

Оплюха предишните умело,
а нас ни готвят за опело.
Прекръсти се БСП-то пред олтара
и стадото с лъжи подкара...

Цвети Маринов

ЦВЕТЕТО И ГРАДИНАРЯ

Извинете! Извинете!
Кой откъсна това цвете?
Кой със него си играл
и превърнал го в парцал?

То нали не бе щастливо
буйно, весело, играво.
Рожба е на любовта-
сгряла нашата душа.

А сега какво да правим?
Как от нещастие да го избавим?
Можем ли със две ръце
да победим такива зверове?

И къде е градинаря
що ред и сигурност създава?
Как ще се спасят цветята
щом е той при мафията на заплата?

Петър Петров

ГАТАНКИ

Дето и да идем
в София и Видин
дядо, баба, татко,
мама, аз и батко
веки се завръща
в родната ни /----

С три листенца по полята
тя е с хиляди в тревата.
Млади, стари я разгръщат
и щастливи си прегръщат,
щом намерят си в градина
четирилистна /-----/

Йордан Борисов

ДЕТСКО ЗНАМЕ ЧЕСТИТ ПРАЗНИК!

РОДИНА

Родино красна,
долино родна,
зорница ясна,
земице плодна!

Как те обичам,
как те бленувам;
как се увличам,
как се любувам

на твоите чудни
поля и ниви,
славеи будни,
цветя красиви.

На твоите дивни
извори, вади,
реки проливни,
сенки, прохлади.

На твоите вити
скали чутовни,
орли сърдити,
гори вековни.

На всичко, майко,
що си кърмила -
как те обичам,
родино мила!

Цанко Церковски

ДЕН НА ДЕТЕТО

Екват детски гласове:

-Първи юни ни зове!

-Първи юни, първи юни
звънват вятърните струни.

-Първи юни, първи юни -
пеят крехките ластуни.

-Първи юни, първи юни
шепнат пъсъчните дюни.

-Първи юни, първи юни -
гълъхнат силните тайфуни.

Толкоз радост по света
Откъде
сега дойде?
Днес прелива радостта
от сърцата
на децата...

Кирил Назъров

ЗАЛЕЗ

Със кърпата на облаче прозрачно
замрежи Слънчо граниали очи
и отдалече на полето злачно
изпрати мълком сетните лъчи.

Подир това потъна зад балкана
да си отдъхне сред прохладен мрак
а тук, при нас надеждата остана,
че утре заранта ще ни огрее пак!

Цоньо Неделкин

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

РЕДАКТОРИ:
Габриела Цанева
Кирил Назъров
Маргарита Дукова
Предпечат:
Г. Цанева

КОНТАКТИ:
София, 1000
бул. „Дондуков“ №38;
kirl_draguch@abv.bg
gabrielle@mail.bg

ИНТЕРНЕТ:
litzemedelsko_zname.free.bg
litzemedelskozname.blogspot.com
litzzname.blog.bg
litzemedelsko_zname@mail.bg

НЕВИДИМАТА РЪКА

от стр. 2

Отдалече във въздуха се носи упийваща миризма на изгоряло, някъде откъм селския баир. Неволно попитах:

-На какво ви мирише?

-Не на рози - отговориха.

Тъмна сянка се спусна по лицата ни. Шегите спряха.

Ето ме у дома. Татко и мама обезпокоени попитаха:
-Ваньо, разбра ли, че нощес са запалили „Кулашкия склад“? Нашите снопи не са изгорели. Слава Богу!...

Мама се кръсти и продължава:

-Пожарът е изгасен. Ходихме с баща ти. То... пожарни от Оряхово и Враца, народ. Пълно с милиция... Ченгета! Добре, че нощес не си бил и ти. Бог да те пази! - пак се прекръсти. - Знаеш ли, че има задържани?! Момичето на Първанови. Откарали я във Враца.

В събота през нощта, очите потърсили съня.

-Пепи, - рекли момчетата - ако искаш, един час ти да наглежда снопите, та да поспим, а после ние, а ти ще спиш?

-Добре - отговорила тя.

Потайна добра, глуха нощ! Пепа едва долавя ударите на сърцето си. Обикаля камарите: един, два, три пъти няма нищо обезпокоително. Очите ѝ премигват, затварят се, но тръгва отново. Преди да стигне до последната камара, недалеч от царевичната нива, видение: драсва се клечка кибрит от „невидимата ръка“ - лумват огнени езици, осветяват нощта! А ръката потъва в избуялата царевица. Пепа пиши, сълзите давят гласай.

Момчетата се будят ужасени. Обаждат се в Оряхово и за броени минути пожарната идва. Пристига и от Враца. Пожарът е потушен. Местната милиция задържа всички от охраната.

Оперативният работник от ДС невъздейджано псува, изпуснал нервите си.

-Вашта мамка кулашки копелета, вие ли запалихте снопите?! Сега ще ви научя... - и вади пистолета.

Не стреля. От Оряхово идва джипката на МВР. С нея откарват само Пепа, с белезници. Селяните гледат със свити сърца.

Следствието започва веднага. Следователят пита:

-Как се казваш, момиче?

-Пепа Първанова.

-На колко си години?

-През септември ще навърша 14...

-От кое село си?

-От Селановци.

-Хъм.... От Селановци, кулашкото село. Сега ми разкажи кой кулак - баща ти, или някой друг, ти нареди да запали склада?! Виждам малка си. Сама не си решила. Ако ми кажеш - продължава хитро следователят - ние ще те пуснем. Ти само ни го съобщи и готово. Ще си у дома. При родителите, а? Хубаво, нали?

Пепа го гледа съмълчано, замислено. Той чака... Но чашата на търпението прелива. Свил се като хищник, следователят крещи:

-Казвай! Тук всички си признават!

Пепа вътрешно трепери - не от страх, а от несправедливото подозрение. Събира сили и говори:

-Не!... Не съм запалила снопите, нито някой ме е карал да го сторя! „Невидимата ръка“ драсна клечката. Това е!

Следователят съска:

-И майчиното си мяло ще кажеш, кулашка кучко! - пристъпва към нея, повдига брадичката ѝ и с тежката си ръка я удри през лицето.

Бузите пламват, подът се отмества....

-Казвай, мръснице! Говори!!!!

-АЗ казах! Друго няма!!!!

Минаха два месеца и я освободиха. Травмата дълбоко бе засегнала детската ѝ душа! Пепа вървеше из бащиния двор и тихично повтаряше: „Пожар... Пожаррр... Не съм аз! „Невидимата ръка“....

Един